

Miró i Sert amb les grans exposicions temporals

Des de la seva creació, la Fundació Miró ha representat un model pioner en l'estat ja que unia un edifici singular, obra de Sert, amb una col·lecció important i un programa d'exposicions atractiu i complet.

Des de la seua creació, l'any 1975, la Fundació Miró ha desenvolupat un paper central en la difusió artística al nostre país. Primer per la intensa tasca de mostrar des dels punts de vista més diversos l'obra mironiana, després perquè ha convertit el seu espai museogràfic en seu d'exposicions temporals d'indubtable qualitat i prestigi a nivell nacional i internacional.

“La Fundació no serà un museu -declarava Joan Miró en una entrevista publicada en *Le Monde* l'1 de desembre de 1971-, més aviat imagine un centre cultural, que viurà a través d'exposicions, debats, concerts i representacions teatrals i poètiques”. Certament, tal i com assenyalava el pintor barceloní, s'observa en la programació dels primers anys de la Fundació una alternança de mostres estrictament artístiques amb altres de caràcter reivindicatiu. En aquest sentit, la Fundació Miró va cobrir un buit important, convertint-se en una espècie de símbol de llibertat i plataforma per a l'art contemporani,

PERE PRADESABA

Per la Fundació han passat grans artistes com ara Rothko o Lichtenstein. També el 1997 hi va exposar Peter Greenaway amb l'obra (dalt) *Volar damunt l'aigua. L'aventura de l'ícar.*

la difusió de la qual havia estat marginada durant el franquisme.

Durant la dècada dels anys vuitanta, la fundació pareix incrementar la seua activitat expositiva de forma notòria i comença a sentir el suport del públic, que ja no sols visita les seues sales per observar l'obra de Joan Miró, sinó que acudeix multitudinàriament a altres tipus d'exposicions. Tenen lloc, llavors, interessants mostres dedicades a artistes contemporanis, retrospectives que, amb el temps, s'han convertit en referència ineludible, exposicions que eixien del format estrictament artístic, i també antològiques de les figures internacionals més recixides del moment.

És precisament durant aquests anys, des de l'exposició de Duchamp, el 1984 fins a la gran exposició antològica del centenari de Miró el 1993, quan es consoliden, sota la direcció de Rosa Maria Malet, les principals línies mestres del programa expositiu de la Fundació. Hi conflueixen diverses tendències: d'una banda, les mostres dedicades a Joan Miró, d'una altra les exposi-

cions de caràcter històric que atenen els moviments d'avantguarda i els seus principals representants i, finalment, exposicions dedicades a artistes nacionals i internacionals del moment, sense oblidar tampoc mostres col·lectives que aprofundeixen en temes i estètiques arrelades en la més estricta contemporaneïtat.

La dècada dels noranta ha vingut marcada per l'extraordinària exposició del centenari de Joan Miró, que no sols va aglutinar el major conjunt d'obres del pintor exhibit fins al moment, sinó que també va generar actes, debats i celebracions dedicats a l'estudi i anàlisi exhaustiva del llegat mironià. No obstant això, també han tingut lloc, durant aquest últim període, nombroses exposicions de notable impacte social i gran qualitat artística, les quals han constituït, sens dubte, revisions audaces i interessants i, cosa més important, han servit per a acostar l'art contemporani a la mirada de nous espectadors.

Valentín Roma